گرفت دست حسن و حسین را و گفت کسیکه دوست دارد این دو را و مادر و پدر این دو را
باشد با من در درجه من روز قیامت و درینجا غایت مبالغه است که فرمود که باشد در درجه ما
یا مراد غایت قرب و معیت است نسبت دیگران که آنجا اکتفا بمطلق معیت کرده انتهی و اخرج
الترمذی مسلسلا بالسادات الاشراف قال حدثنا نصیر بن علی الجهضمی حدثنا علی بن جعفر
بن محمد قال اخبرنی موسی بن جعفر بن محمد عن ابیه جعفر بن محمد بن علی عن ابیه علی بن الحسین عن ابیه
عن جده علی بن ابی طالب ان النبی اخذ بید حسن و حسین و قال من احبنی و احب هذین
و اباهما و امهما کان معی فی درجتی یوم القیمة **ترجمه** بدرستیکه رسول خدا گرفت دست
حسن مجتبی و حسین شهید کربلا را فرمود کسیکه دوست دارد مرا و دوست دارد
این هر دو را و پدر و مادر اینها را پس آنکس همراه من خواهد بود در درجه من روز
قیامت فی فضل الخطاب روی الامام ابو اسحق الثعلبی رحمه الله باسناده عن الامام
محمد بن اسلم الطوسی رحمه الله قال حدثنا یعلی ابن عبید عن اسمعیل بن ابی طالب عن قیس ابن
ابی حازم عن جریر بن عبد الله البجلی انه قال قال رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
من مات علی حب آل محمد مات شهیدا الا من مات علی حب آل محمد مات مغفورا الا من
مات علی حب آل محمد فتح فی قبره بابان من الجنة الا من مات علی حب آل محمد بشره
ملک الموت بالجنة ثم منکر و نکیر الا من مات علی حب آل محمد زف علی الجنة کما یزف
العروس الی بیت زوجها الا من مات علی حب آل محمد جعل الله زوار قبره ملئکة الرحمة
الا من مات علی حب آل محمد مات علی السنة و الجماعة الا من مات علی

بغض آل محمد جاء یوم القیمة مکتوبا بین عینیه آیس من رحمة الله الا من مات علی بغض آل محمد
الم تشم رائحة الجنة وهکذا فی الکشاف وفی فضل الخطاب روی الامام ابو اسحق الثعلبی
رحمه الله علیه باسناده عن ابی عبد الله حافظ باسناده عن زید بن علی بن الحسین
عن ابیه عن جده علی انه قال شکوت الی رسول الله حسد الناس لی فقال رسول الله
اما ترضی ان یکون رابع اربعة اول من یدخل الجنة انا وانت والحسن والحسین وازواجنا
عن ایماننا وشمائلنا وذریاتنا خلفنا وشیعتنا من ورائنا الهی منهم از دوستان
علی مرتضی ومحبان آل عبا ام این روی سیاه مرا که از کثرت عصیان شده است
ببرکت این شفیعان محشر سفید گردان ودر زمرهٔ پیروان ایشان که وصلان وکاملان اند
محشور شوم ودر تحت لوای ایشان ایستاده باشم انک واسع المغفرة وانک علی
کل شیء قدیر وبالاجابة جدیر وحکی السید الامام ابو القاسم فی تاریخه وبلغ باسناده
ان رسول الله صلی الله علیه وآله سجد یوما خمس سجدات بلا رکوع قالوا یا نبی الله
سجود بلا رکوع قال نعم ان جبرئیل علیه السلام اتانی فقال یا محمد ان الله یحب الحسن والحسین فسجدت ثم
رفعت راسی فقال یا محمد ان الله یحب من احبهم فسجدت ثم رفعت راسی
فقال ان الله یحب من یحبهم فسجدت هکذا فی کنز العباد وغیره من کتب الفقه
فی باب سجدات الشکر **ترجمه** بدرستیکه رسول خدا صلی الله
علیه وآله وسلم روزی پنج سجده کرد بدون رکوع پرسیدند یاران از و

یا نبی خدا سجده آورد بے بدون رکوع خلاف عادت فرمود حضرت رسالت که آری
بدرستی آمد مرا جبرئیل و گفت ای محمد خدا تعالے دوست میدارد علی را پس سجده شکر این
نعمت بجا آوردم و بعد ازان برداشتم سر خود را گفت جبرئیل که خدا دوست
میدارد حضرت زهرا را باز سجده کردم پس برداشتم سر از سجده گفت جبرئیل ای
محمد خدا دوست میدارد حسن و حسین را علیهم السلام پس سجده کردم و بعد ازان
برداشتم سر خود را از سجده گفت جبرئیل بدرستی خدا تعالے دوست میدارد
کسے را که دوست دارد ایشان را پس سجده کردم و سر برداشتم از سجده
پس گفت جبرئیل خدا دوست میدارد کسے را که دوست دارد دوستان
ایشان را پس سجده کردم و فی فصل الخطاب حدثنا عبد الله عن محمد بن عبید بن خالد
قال حدثنا محمد بن عثمان البصری قال محمد بن الفضل عن محمد بن سعید ابی طیبه عن
المقداد بن الاسود رضی الله عنه قال قال رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم
معرفة آل محمد براءة من النار وحب آل محمد جواز علی الصراط والولایة لآل محمد امان
من العذاب و نیز در مدارج النبوة آورده که فرمود آنحضرت که شناختن آل محمد سبب
بیزاریست از آتش دوزخ و حب آل محمد سبب گذشتن است از صراط و ولایت آل محمد
امانست از عذاب الهی اللهم فی اعرف منزلت النبی المختار وآله الاطهار وانت تعلم ان قلبی لا تهیم شوقا
وصوالاتهم فی قلبی مکنون ولا بضاعة لی من الاعمال للنجاة من النار الا مودة آل سید الابرار ولا حیلة
للوصول الی مقام النبی وآله الاخیار علیهم صلوات السبحان الا محبتی لهم بالقلب والجنان لانه قال حبیب الرحمن

صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم المرء مع من احب فاجعل مودتی لہم یوم القیمۃ سببا لاحارتی
من النار وامانی من العذاب والجواز علی الصراط والخلاص عند المیزان والبعد من النیران
بفضلک وکرمک یاحنان یامنان آمین یارب العالمین بیان آنکہ اطاعت ایشان
بعینہ اطاعت خدا و رسولخدا است و مفارقت ایشان مفارقت از خدا و رسولخدا است
اخرج الحاکم فی مستدرکہ عن ابی ذر رضی اللہ عنہ قال قال رسول اللہ صلے اللہ
علیہ وآلہ وسلم من اطاعنی فقد اطاع اللہ عز وجل ومن اعصانی فقد عصی اللہ ومن
اطاع علیا فقد اطاعنی ومن عصا علیا فقد عصانی **ترجمہ** فرمود رسولخدا کسیکہ
اطاعت کرد مرا بدرستی اطاعت کرد خدا را و کسیکہ نافرمانی کرد مرا بدرستی
نافرمانی کرد خدا را و کسیکہ اطاعت و امتثال امر علی نمود بدرستی اطاعت من کرد
و کسیکہ نافرمانی علی نمود و سرکشی کرد و برگشت از و بدرستی از خدا و رسول
برگشت **بیت** چون از و گشتے ہمہ چیز از تو گشت ٭ چون از و گشتی
ہمہ چیز از تو گشت - واخرج ایضا از ابی ذر رضی اللہ عنہ ان النبی قال لعلی من فارقک
یا علی فقد فارقنی ومن فارقنی فقد فارق اللہ **نظم**

از حضور اولیا گر یک سلے	در ہلاکی زانکہ جزوی از کلی
چون شوی دور از حضور اولیا	در حقیقت دور گشتی از خدا
برتر از عرش و کرسی و سما	ساکنان مقعد صدق و صفا

وفی الصواعق عن الطبرانی بسند حسن عن ام سلمہ عن رسول اللہ صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم

قال من احب علیا فقد احبنی ومن احبنی فقد احب الله ومن ابغض علیا فقد ابغضنی ومن ابغضنی فقد ابغض الله واخرج
ابو یعلی والبزار عن سعد بن ابی وقاص قال صلی الله علیه وآله وسلم من اذانی علیا فقد اذانی واخرج احمد
والحاکم وصححه عن سلمة قالت سمعت رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم یقول من سب علیا فقد سبنی واخرج ابن عساکر عن علی ان رسول الله صلی الله
علیه وآله وسلم قال من اذی شعرة منی فقد اذانی ومن اذانی فقد اذی الله واخرج الطبرانی
فی الکبیر عن ابی عمر مثله وفرمود رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم در حق علی ابن ابیطالب
صلوات الله علی نبینا وعلیه اللهم انصر من نصره واخذل من خذله وعن زید ابن ارقم
عن النبی صلی الله علیه وآله وسلم قال لعلی وفاطمة وحسن وحسین صلوات الله علی نبینا
وعلیهم انا حرب لمن حاربکم وسلم لمن سالمکم رواه الترمذی وفرمود رسول خدا صلی الله
علیه وآله وسلم مر علی وفاطمه وحسن وحسین صلوات الله علی نبینا وعلیهم را من جنگ
کننده ام با کسیکه جنگ کننده است با شما وصلح کننده ام با کسیکه صلح کننده است با شما

در بیان عقوبت وعذاب دشمنان و اعدای آل عبا وخسران مبغضین اولاد مصطفی صلی الله علیه وآله در دنیا وعقبی

روی الامام ابو اسحق الثعلبی رضی الله عنه باسناده عن علی ابن موسی الرضا علیه السلام
قال حدثنی ابی قال حدثنی ابی قال حدثنی ابی علی ابن الحسین قال حدثنی ابی الحسین بن علی
قال حدثنی ابی علی ابن ابی طالب قال قال رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم حرمت
الجنة علی من ظلم اهل بیتی واذانی فی عترتی ومن اصطنع صنیعة الی احد من ولد عبد المطلب

ولم یجازه علیها فانا اجازیه هذا اذا بعثنی یوم القیمة هذا ما فی فصل الخطاب وعن ابی ذر
ما کنا نعرف المنافقین الا بتکذیب الله ورسوله والتخلف عن الصلوات والبغض لعلی ابن
ابیطالب ترجمه وبیست از ابی ذر نمی شناختیم ما منافقان را مگر بتکذیب وانکار خدا و
رسول خدا او وباز ماندن از نماز مفروضه وبه کینه وبغض علی ابن ابی طالب صلوات الله
وعلی نبینا وعلیه پس دریافت شد هر که کینه با علی ابن ابی طالب دارد او منکر خدا و رسول است
وبا کافران مساویست وکینه علی ابن ابیطالب علامت کفار ومنافقان وموجب
ابتلائے عذاب وخسران ودخول درکات نیران است قال الله تعالی ان المنافقین
فی الدرک الاسفل من النار واخرج الترمذی عن ابی سعید الخدری قال ما کنا نعرف
المنافقین نحن معاشر الانصار ببغضهم علی ابن ابیطالب صلوات الله علی نبینا وعلیه
وفی الصواعق اخرج احمد عن ابی رجا انه کان یقول لا تسبوا علیا ولا اهل البیت ان
جارنا قدم من الکوفة فقال الم تروا هذا الفاسق ابن الفاسق ان الله قتله یعنی الحسین
فرماه بکوکبین فی عینه وطمس الله بصره وقد صح انه صلعم قال والذی نفسی بیده لا یبغضنا
اهل البیت احد الا ادخله الله النار وصحح الحاکم لو ان رجلا صفن بین الرکن والمقام اربعین
ثم لقی الله وهو مبغض لاهل بیت محمد صلعم دخل النار وعن ابی بکر بن عبد الله بن ابی ملیکة عن
ابیه قال کان رجل من اهل الشام یسب علیا عند ابن عباس فقیل له ابن عباس فقال یا عدو الله
اذیت رسول الله صلی الله علیه وآله وسلم ان الذین یؤذون الله ورسوله لعنهم الله فی الدنیا والآخرة واعد لهم
عذابا مهینا لو کان رسول الله صلعم حیا لاذیته هذا کلامه فی ازالة الخفا غیره ترجمه ابی ملیکه از پدر خود روایت

میکند گفت آمد یکے از شامیان و کلمهٔ بے ادبی گفت آن بیچیا و رجناب علی مرتضی علی نبینا
وعلیهم السلام پس بسنگ زد او را عبد الله ابن عباس رضی الله عنه و گفت ای دشمن خدا ایذا
دادی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را بدرستی کسانیکه ایذا میدهند الله و رسول
وے را لعنت کرده است ایشان را خدا در دنیا و عقبی و آماده کرده است خدا
برائے ایشان عذاب خوار کننده در عقبی که خواهد شد آنکس خوار در سوا روز جزا اگر زنده
می بود رسول خدا هر آئینه رنج میکشید از کلمهٔ بے ادبی که در حق جناب مرتضوی گفتی و در بعضے
روایات بنظر آمده که عبد الله بن عباس در آخر عمر که قصورے در بینائی او راه یافته
و دران ایام بمکه رفته بود از کسے این کلمهٔ بے ادبی شنید بغضب آمد و گفت کیست
که خدا را دشنام میدهد همه انکار کردند باز فرمود کیست که رسول را دشنام داد باز همه
انکار کردند بعد ازان گفت که کیست که علی مرتضی را دشنام داد دریافت شد که
یکے از مطرودان شام است عبد الله ابن عباس گفت که من شنیدم از رسول خدا که فرمود
کسیکه سب کند علی را بتحقیق آنکس سب کرد مرا و کسیکه سب کرد مرا بتحقیق بدرستی خدا را پس آن گوینده
کافر است **شعر** مردان خدا خدا نباشند ٭ لیکن ز خدا جدا نباشند ٭ واخرج النسائی
عن سعید بن عبید قال جاء رجل الی ابن عمر فسأله عن علی فقال لا تسئلنی ولکن انظر الی
بیت من بیوت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم قال فانی ابغضه قال
ابغضک الله **شعر** حجه گفت سعید بن عبید مردے نزد عبد الله بن عمر و سوال کرد او را از علی
ابن ابی طالب صلوات الله علی نبینا و علیه گفت ابن عمر سوال مکن از من لیکن ببین بسوے خانه از خانهاے

رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم یعنی صاحب سوال نیست همخانگی و یکجهتی و اتحاد کلی آنچه علی
مرتضی با رسول خدا است ظاهر است چشم بکشا و ببین آن کور را بدانطار بغض و عداوت با
علی مرتضی علیه السلام کرد ابن عمر گفت که دشمن دارد ترا خدا زیرا که تو دشمن میکرد
محبوب رسول خدا صلی الله علیه وآله وسلم بود و اخرج احمد و ترمذی عن جابر رضی الله عنه
قال ما کنا نعرف المنافقین الا ببغضهم علیا وفی تبویب الجامع لیس علی باب جنة من
دخل فیه کان مومنا ومن خرج منه کان کافرا وفیه وفی روایة مثله کمثل باب حطة من دخله
غفرت له الذنوب وفیه ایضا عادی الله من عادی علیا کذا فی نفسیر العزیزی فی الحدیث الذی
اخرج الحاکم عن ابن عباس ان رسول الله نظر الی علی بن ابی طالب قال عدوک عدوی
وعدوی عدو الله ویل لمن ابغضک من بعدی هذا الحدیث صحیح علی رای الحاکم ومعناه
صحیح بالاتفاق وفی بعض الروایات قال رسول صلی الله علیه وآله وسلم یا علی لعن الله امتی
البغضون اکبهم الله علی مناخرهم فی النار وهذا الحدیث صحیح علی معناه لان مقام المنافقین
لیس الا النار ویعذبون باشد العذاب فی دار القرار

باب اول در شمائل و اعمال و افعال و کرامات مخزن اسرار رسالت و معدن انوار ولایت محبوب حضرت علی مرتضی علیه السلام

از ابتدای ولادت موفور السعادت تا وفات آن صاحب آیات بینات به انکه بموجب من سعد
سعد فی بطن امه آثار سعادت و صدور کرامت از آن مظهر ولایت قبل از ظهور عالم شهادت
واضح و لائح گشت چنانچه در شکم مادر که بود هرگاه که مادرش میخواست در کعبه حضور بهم

سجده کند بجهت چیزی که در کشش طاقت بخشش نمیداشت و سجده کردن مر تو نیست
و اول و آخر و هر کسیکه با سعادت باشد و از لوث شرک و شب ظلمات دور
نجاست پاک باشد و بجز طهارت از ابتدا تا انتها نگذشته باشد سوای علی مرتضی
صحابه کسی نبود لهذا بر نام نامی آنحضرت کرم الله وجهه میگویند سئل عمدة المحققین و قدوة
المحدثین شیخ شهاب الدین بن حجر المکی عن حکمة استعمال کرم الله وجهه فی حق علی علیه السلام
دون غیره عوضا من الرضی و هل یستعمل ذلک لغیره من الصحابة فاجاب بقوله حکمة ذلک
ان علیا علیه السلام لم یسجد للصنم قط فناسب ان یدعی له بما هو مطابق لحاله من تکرر الوجه
والمراد به حقیقته او الکنایة عن الذات اے احفظه عن ان یتوجه لغیر الله تعالی فی عبادته و عدم
سجوده للصنم امر مجمع علیه لانه اسلم و هو صبی ممیز صح اسلامه حینئذ علی خلاف مذهبنا لان الاحکام
وقت اسلامه کانت منوطة بالتمییز ثم بعد ذلک نسخ الامر و نیطت بالبلوغ کما بینه البیضاوی و غیره
فانتقلت کثیر من الصحابة لم یوجد منهم سجود الصنم کالعبادلة الابن عباس و ابن عمر و ابن الزبیر
و غیرهم و مع ذلک لا یقول الناس فیهم ذلک بل الرضی کغیرهم قلت هؤلاء و نظراءهم
انما وجدوا بعد اضمحلال الشرک و خمود نار الضلال و الفتنة تمام و شیاهو ذلک ترکه اکبر فتن الشرک
من السجود للصنم مع مخالفة اهله و الناس مبالغتهم فی ذلک و کان فی الترک حینئذ مخالفة الاباء
والاقارب و تحمل المشاق التی لا یطاق من الدلالة علی الصدق ما لیس فیه بعد ظهور الاسلام
و زهوق الضلال فناسب حالهم ان یعبر عن بقیة الصحابة بهذا الخصوصیة العظمی علیه السلام

فصل ولادت باسعادت

آن معدن کرامت روز جمعه سیزدهم رجب بعد از بیست و هشت سال و نزدیکی بعد
سی سال از عام الفیل که بود روایت کرده اند که پیدا شد در جوف کعبه و پیدا نه گشت
کسی در جوف کعبه بجز وی و خدای تعالی مخصوص گردانید او را باین فضیلت و
شرف گردانید کعبه را باین شرافت و در بعضی کتب سیر از بریره نقل کرده که ما و
عباس با جمعی از بنی هاشم و عبد المطلب در مسجد الحرام نشسته بودیم ناگاه فاطمه بنت اسد
مادر علی حیدر بهمرسیده بطواف کعبه مشغول گردید و در اثنای طواف بدرد زه
مبتلا شد و آثار ولادت و علامت زائیدن بروی ظاهر گشت طاقتش
نماند دیدم که دیوار خانه کعبه شق شد و فاطمه درون رفت ما هر چند خواستیم که درون
در آییم میسر نشد روز چهارم علی را بر دست گرفته بیرون آمد ابو طالب خواست که
مولود مسعود را زید نام کند مادرش اراده نمود که آن فرزند ارجمند را به حیدر موسوم سازد
آخر پدر و مادر بحسب اشاره خیر البشر نام نامیش علی قرار دادند و در مدارج النبوة
آنست که تسمیه او را ابو طالب بعلی و تسمیه نمود پیغمبر خدا بصدیق و لقب کرده باین شریف
و هادی و مهدی و اذن واعیه و یعسوب الامة و کنیتش ابو الحسن و ابو الحسین
و ابو تراب و ابو السبطین و ابو الریحانتین و اشهر القابش مرتضی و اسد الله
الغالب و حیدر الوصی و امیر المؤمنین و سید المسلمین امام المتقین و یعسوب المؤمنین
و سید العرب و امام البررة و قاتل الفجرة و ذی القرنین و قسیم النار و الجنة و غیر ذلک
مما یطول شرحه بود و آورده اند امامیه که ولادت باسعادت حضرت علی مرتضی

علیه السلام روز جمعه سیزدهم ماه رجب بعد از سی سال از عام الفیل در میان مکه معظمه
واقع شد و دران وقت عمر شریف حضرت رسالت بست و هشت سال بود و بقولی
دو سال پیش از بعثت آنحضرت و نقل کرده اند بعضی از حضرت امام جعفر صادق
صلوات الله علی نبینا و علیه که ولادت موفور السعادت آنحضرت روز یکشنبه هفتم
ماه مبارک شعبان واقع شد و گفته اند که قول اول اشهر است و اگر هر دو روز را
اختیار نمایند بهتر است و بعضی بست و ششم نیز گفته اند هذا ما قالوا

فصل در بیان حسن خلقت و جمال صورت آنحضرت علیه السلام

اما وجه شریف آن حضرت مرات جمال الهی و مظهر انوار نامتناهی بود و فی شرح
الکرمانی لصحیح البخاری فی کتاب العلم فی باب اثم من کذب علی النبی صلی الله علیه
وآله وسلم فی وصف علی کان حسن الوجه کانه القمر لیلة البدر ضحوک السن **ترجمه**
بود علی علیه السلام خوشرو و روشن و تابان و نورانی مانند قمر شب چهاردهم
متبسم و بشاش و فی الاربعین لتاج الاسلام الخوابازی البخاری فی الحدیث الرابع
وکان علی حسن الوجه شدید الادمة احمر مائلا الی الحمرة مربوعا ابلج اصلع اشعر البدن
عظیم البطن طویل اللحیة و قد ملأت ما بین منکبیه و خضب بالحنا و لم یمکن اعضاؤه و اطرافه
مستویة متناسبة حتی وصفه بعضهم فقال کانه کسرت اعضاؤه ثم جبرت و فی
بعض الروایة ابیض الراس و اللحیة **ترجمه** بود علی علیه السلام گندم گون مائل به سرخی
میانه قد کشاده دندان روشن و تابان مانند رسول سبحان و پیش سر

آنحضرت مُوبها نبود و در بدن مبارکش مُوها بود و شکم بزرگ داشت پُر از علم و حلم و اسرار
و دراز و لحیهٔ مبارکش در طول میگرفت سینهٔ بی کینه او را و در عرض تا بهر دو شانهٔ او
میرسید و خضاب کرده بود بحنا و نبود اعضا و اطراف او مستوی و بهم متناسب تا آنکه بعضی
وصفات وصف اعضای شریفش کرده اند گویا آنرا بعد از شکستن با هم
پیوسته بودند و طراحت و لالطافتی که داشت در بیان نمیتواند آمد **شعر**
شاهد آن نیست که موی و میان دارد ✤ بندهٔ طلعت آن باش که آنی دارد — و در بعضی روایات آمده
که سر بیاض سر و لحیهٔ مبارک آنحضرت سفید و نورانی بود مقصود از تشبیه بقمر لیلة البدر بیان
سطوع و اشراق و لمعان وجه مبارک و روی روشن اوست والا آفتاب را
کجا آن شعاع و ضیا و ماه را کجا آن نور و صفا که در جمال مبارک آن شیر خدا هویدا بود
شعر تا شب نیست روز هستی زاد ✤ آفتابی چو تو ندارد یاد — چون ابوطالب
وفات یافت آنحضرت در تعزیه و تسلیه حضرت علی مرتضی علیه السلام و در دعای
خیر بمبالغه کمال شفقت فرمود اخرج احمد عن علی قال لما توفی ابوطالب اتیت النبی فقلت
ان عمک الشیخ قد مات قال اذهب فواره ثم لا تحدث شیئا حتی تاتینی قال فواریته
ثم اتیته قال اذهب فاغتسل ثم لا تحدث شیئا حتی تاتینی قال فاغتسلت ثم اتیته قال
فدعا لی بدعوات ما یسرنی ان یکون لی بها حمر النعم و سودها و کان علی اذا غسل المیت
فاغتسل **ترجمه** فرمود علی علیه السلام هرگاه وفات یافت ابوطالب آمدم
بجناب رسالت مآب و عرض کردم که عم تو که پیر بود بدرستی مرد فرمود رسول خدا

برو و او را پنهان بکن و بعد از دفن هیچ سخن مگو و نزد من بیا پس دفن کردیم و آمدیم بخدمت
رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بعد از آن فرمود برو غسل کن و چیزی مگو باز آی
پس رفتم و غسل کردم و آمدم بحضور حضرت رسول خدا پس دعا کرد مرا بدعاهائی که اگر عوض
آنها باشد مرا چهار پاهای سرخ و سیاه خوش نکند مرا چنانچه خوش کرده دعاهای رسول خدا
و همیشه غسل مینمود علی مرتضی بعد از غسل دادن میت و عنایت الهی جل و علا
در صغیر سن شامل حال علی مرتضی گشت که رسول خدا مکفل وی بر خود گرفتند
و اسلام و نماز گذاردن او همراه جناب مقدس نبوی پیش از آوان بلوغ بوده است
فی ازالة الخفاء قال محمد ابن اسحق حدثنی عبد الله بن ابی نجیح عن مجاهد بن جبیر ابی الحجاج قال
کان من نعمة الله علی علی ابن ابی طالب مما صنع الله له و اراده به من الخیر ان قریشا اصابتهم
ازمة شدیدة و کان ابو طالب ذا عیال کثیر فقال رسول الله للعباس عمه و کان من یسر
بنی هاشم یا عباس ان اخاک ابا طالب کثیر العیال و قد اصاب الناس ما تری من هذه الازمة
فانطلق بنا الیه لنخفف من عیاله اخذ من بنیه رجلا و تاخذ انت رجلا فنکفیهما عنه قال العباس
نعم فانطلقا حتی اتیا ابا طالب فقالا له انا نریدان نخفف عنک من عیالک حتی ینکشف
عن الناس ما هم فیه فقال لهما ابو طالب اذا ترکتمانی عقیلا و قال ابن هشام عقیلا و طالبا
فاصنعا ما شئتما فاخذ رسول الله علیا و ضمه الی صدره و اخذ العباس جعفر فضمه الیه فلم یزل علی
مع رسول الله حتی بعثه الله نبیا فاتبعه علی و آمن به و صدقه و لم یزل جعفر عند العباس حتی
اسلم و استغنی ترجمه گفت مجاهد بن جبیر که یکی از نعمتهای خدا که بر علی مرتضی را

عطا کرده بود از انکه خواست باو از خیر و نیکی آن بود که رسید بقریش سالے قحط شدید و بود
ابوطالب عیال دار و مفلس پس فرمود رسول مر عم خود عباس را که بود مالدار در میان
بنی هاشم ای عباس بدرستی برادر تو ابوطالب عیال دار است و انچه بمردمان از شدت و
مشقت رسیده است تو می بینی آن را بیا همراه من بسوے ابیطالب تا سبکبار کنیم او را از
عیال او بگیریم من یکے از فرزندان وے را و بگیر تو یکے را گفت عباس بهتر است پس رفتند
هر دو تا آمدند نزد ابی طالب و گفتند میخواهیم که سبکبار سازیم ترا از مونت بعضے از عیال تو
تا وقتیکه برود این شدة از آدمیان که هستند دران گفت ابوطالب بگذارید شما برائے
من عقیل را و هشام روایت کرده که گفت ابوطالب بگذارید عقیل و طالب را برائے
من و هر چه خواهید بکنید پس بگرفت رسول خدا علی را و چسپانید او را بسینه بے کینه خود و همیشه
بود علی مرتضی با رسول خدا تا مبعوث کرد او را حضرت جل و علا تابع گشت علی مرتضی او را
و ایمان آورد باو و تصدیق او نمود و گرفت عباس جعفر را همیشه بود جعفر نزد عباس تا که اسلام
آورد و بی نیاز گشت از و قال ابن اسحق و ذکر بعض اهل العلم ان رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
کان اذا حضرة الصلوة خرج الی شعاب مکة و خرج معه علی ابن ابیطالب من جمیع اعماره و سایر قومه
فیصلیان الصلوة فیها فاذا امسیا رجعا فمکثا کذلک ما شاء الله ان یمکثا ثم ان ابا طالب
عثر علیهما یوما و هما یصلیان فقال لرسول الله ما هذا الدین الذی اراک تدین به قال یا عم
هذا دین الله و ملائکته و رسله و دین ابینا ابراهیم او کما قال بعثنی الله رسولا الی العباد و انت
یا عم احق من بذلت له النصیحة و دعوته الی الهدی و احق من اجابنی الله و اعاننی علیه او

كما قال فقال ابو طالب يا ابن اخي اني لا استطيع ان افارق دين ابائي وما كانوا عليه ولكن والله
لاخلص اليك شيئ مكروه ما بقيت وذكروا انه قال لعلي يا بني ما هذا الدين الذي انت عليه قال اي ابت
امنت برسول الله وصدقته لما جاء به وصليت معه بالله واتبعته فزعموا انه قال اما انه لم يدعك
الا الى خير فالزمه هذا ما في ازالة الخفا **ترجمه** گفت اسحق محدث كه ذكر كرده است بعضى از علماء
كه رسول خدا هرگاه مى آمد وقت نماز بيرون ميرفت بسوى دره اى كوه مكه بيرون ميرفت
همراه وى على بن ابيطالب پنهان از پدر خود ابو طالب از جميع اعمام وسائر قوم خود
از بيم تعرض پس نماز ميخواندند رسول خدا وعلى مرتضى در آنجا وهرگاه شام ميگشت باز
مى آمدند هر دو وماندند بر اينحال تا وقتيكه خواست خدا آنكه قوت بگيرند بعد از آن روزى
گذشت ابو طالب بر رسول خدا وعلى مرتضى در حاليكه ميخواندند نماز را پس گفت مر رسول خدا را
راچيست اين دين كه مى بينم ترا كه اختيار كرده فرمود رسول خدا اى عم اين دين خدا ودين فرشتها
وپيغمبران ودين پدر ما ابراهيم عليه السلام است يا فرمود كه فرستاده مرا باين دين
خدا بسوى خلق خود وتو اى عم من سزاوارترى باينكه نصيحت كنم من ترا براى اختيار
اين دين وبخوانم ترا بسوى هدايت ولائق است ترا كه قبول كنى فرموده مرا در دين خدا
واعانت كنى مرا بر اجراى اين دين پس گفت ابو طالب اى برادر زاده من بدرستى
طاقت ندارم كه بگذارم دين پدران خود وچيزى را كه بودند ايشان بران لكن بقسم خدا
نخواهد رسيد بسوى تو مكروهى تا زنده ام وذكر كرده اند كه گفت ابو طالب مر على مرتضى را كه اى
پسر من چيست اين دين كه تو هستى بر او گفت على مرتضى عليه السلام اى پدر ايمان آوردم

بر رسولخدا و تصدیق نمودم بچیزے کہ آورد آنرا از نزد خدا و نماز گذاردم ہمراہ وے للہ
و پیروی کردم بوے و زعم کردند آنکہ گفت ابوطالب مرتضے علی را کہ ہرگز نخواہد خواند ترا
رسولخدا مگر بسوئے نیکی پس لازم گیر صحبت وے **نظم**

اے علی از جملۂ طاعات راہ	برگزین تو سایۂ اقبال شاہ
ہر کسے در طاعتے بگریختند	خویشتن را مخلصے انگیختند
تو برو در سایۂ عاقل گریز	تا رہی از دشمنان پنہان ستیز
از ہمہ طاعات اینت بہتر است	سبق یابی بر ہران سابق کہ ہست

فصل در بیان فضائل علی ابن ابیطالب علیہ السلام

قال احمد والنسائی وغیرہما لم یروی حق احد من الصحابۃ بالاسانید الجیاد اکثر مما جاء فی علی علیہ السلام واخرج عن احمد بن حنبل قال ما ورد لاحد من اصحاب رسول اللہ من الفضائل ما ورد لعلی گفت احمد والنسائی وغیر ایشان کہ وارد نشدہ احادیث باسناد صحیحہ در حق ہیچ یکی از صحابہ بیشتر از آنکہ وارد شدہ در حق علی ابن ابیطالب علیہ السلام از آنجملہ آنست کہ سورۂ دہر در شان وے علیہ السلام نازل گشت و فرمود رسولخدا ہر جا کہ آیہ کریمہ ان الذین آمنوا وعملوا الصالحات در کلام خداست علی راس آنہاست اخرج الطبرانی عن ابن عباس قال ما انزل اللہ یا ایہا الذین امنوا الا علی امیرہا وشریفہا وفی روایۃ راسہا و آیہ کریمہ من یقترف حسنۃ در شان محبت وے نازل گشت والذین ینفقون اموالہم سرا وعلانیۃ الآیۃ در بیان اوصاف حمیدہ اوست و از آنجملہ

واز انجمله آنست که آنحضرت علیه السلام یکے ازان پنجتن است که در شان ایشان آیه
تطهیر انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت الآیة فرود آمد ویکے ازان قربے است
که رسولخدا را بامر قل لا اسالکم علیه اجرا الا المودة فی القربی سوال مودة آنها از امت
آمده وآیه لکل قوم هاد در شان اوست زیرا که فرمود رسولخدا که من منذرم وعلی هادیست
واز انجمله آنست که در حق او ودوستان وے آیه ان الذین آمنوا وعملوا الصالحات
اولئک هم خیر البریة فرود آمده وبعد از نزول این آیه هرگاه حضرت علی مرتضی علیه السلام
تشریف می آورد بحضور محمد مصطفی علیه الصلوة آنحضرت میفرمود که آمد خیر البریة انت
وشیعتک یوم القیامة راضین ومرضیین هذا فی الدر المنثور ومفتاح النجا واز انجمله
آنست که سه صد آیه قرآن در حق وے نازل شد در حق هیچکس نازل نشده اخرج ابن عساکر
عن ابن عباس قال نزل فی علی ابن ابی طالب صلوات الله علی نبینا وعلیه ثلاثمائة آیة ما نزل
فی احد من کتاب الله ما نزل فی علی واز انجمله آنست که حق تعالے بر دیگران عتاب فرمود
وحضرت علی مرتضی علیه السلام را بخیر خبر یاد نمود اخرج ابن ابی حاتم عن ابن عباس ولقد
عاتب الله اصحاب محمد فی غیر موضع وما ذکر علیا الا بالخیر هذا ما فی تاریخ السیوطی وازالة الخفا
ومفتاح النجا وغیره واز انجمله آنست که هرگاه آیه مباهله قل تعالوا ندع ابناءنا وابناءکم ونسائنا
ونسائکم وانفسنا وانفسکم الآیة نازل شد رسولخدا علی مرتضی را بانفس خود ضم ساخت وبمنزله نفس
واحد پرداخت فی البیضاوی وقد عد محتضنا بالحسین واخذا بید الحسن وفاطمة تمشی خلفه وعلی
خلفها وهو یقول اذا دعوت فامنوا فقال انفسهم یا معشر النصاری انی لاری وجوها لو سالوا الله

ان یزیلا جبلا من مکانه لازاله فلا تباهلوا فتهلکوا فاذعنوا لرسول الله و بذلوا له الجزیة الفی حلة
حمراء و ثلثین درعا من حدید فقال النبی صلی الله علیه و آله و سلم والذی نفسی بیده لو تباهلوا
لمسخوا قردة و خنازیر ولاضطرم علیهم الوادی نارا و استاصل الله نجران واهله حتی الطیر
علی الشجر و هو دلیل علی نبوة و فضل من اتی بهم من الهیبة **ترجمه** هرگاه نصاری
قصد مباهله کردند صبح کرد رسول خدا در حالیکه در کنار داشت حسین شهید کربلا را و گرفته بود
دست حسن مجتبی و در پس آنحضرت بود فاطمه زهرا و از پس وی علی مرتضی علیهم السلام
میفرمود هرگاه که من دعا کنم شما آمین بگوئید پس گفت یکی از رؤسا نصاری ای گروه
نصاری بدرستی من می بینم رویهائی صاحب آیات باهره و قدرة ظاهره که اگر سؤال
کنند از خدا که جنبش دهد کوه را از اصل گرداند از مکان خودش هر آئینه خدا تعالی اجابت کند
کوه را پس مباهله مکنید با ایشان و الا هلاک خواهید شد پس اطاعت کردند رسول خدا را و دادند او را در
جزیه دو هزار حله سرخ و سی زره آهنی پس فرمود رسول خدا قسم است بآنکس که جان من در دست قدرت
اوست اگر مباهله میکردند هر آئینه صورتهای این نصاری بصورت میمونها و خوکها مسخ میگردیدند و
هر آئینه می افروخت بر ایشان وادی آتش را و از بیخ و بن میکند خدا نجران و اهل او را تا آنکه پرندگان
هم بر درختها نمیماندند و این دلیل است بر صدق نبوت حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و بزرگی و فضل آل عبا علیهم

بمسری با انبیا بر داشتند	اولیا را همچو خود پنداشتند
گفته اینک ما بشر ایشان بشر	همچو ما وابسته خواب و خور
این ندانستند ایشان از عمی	در میان فرقی بود لا انتها

برتر اند از عرش و کرسی و سما	ساکنان مقعد صدق و صفا
هر که را دل پاک شد از اعتدال	این دعا بیش میرود تا ذوالجلال
کان دعا شیخ نی چون هر دعاست	فانی است و گفت او گفت خداست
این دعای بیخودان خود دیگرست	این دعا از نیست گفت داورست
این دعا حق میکند چون او فناست	آن دعا و این اجابت از خداست

قال السیوطی قلت له طریق اخری قال ابن النجار فی تاریخه عن انیس بن حارثة بن عمرو بن العاص قال لما قدمت من غزوة السلاسل جئت اهلی فلیس احد احب الی رسول الله منی قلت یا رسول الله اسلی الناس احب الیک قال عائشة قلت انی لست اسألک عن رجال قال فاذن ابوها قلت یا رسول الله فابن علی فالتفت الی اصحابه فقال ان هذا یسألنی عن النفس وفی روایة فقال فتی من الانصار فما بال علی فقال له النبی صلی الله علیه وآله وسلم من طیب ان احدا یسال عن نفسه واخرج ابن النجار فی تاریخ بغداد من طریقه قالت فاطمة یا رسول الله لم تقل فی علی شیئا قال علی نفسی ثم رأیته یقول فی نفسه شیئا یعنی علی مرتضی ذات من ست و دیدی کسی را که تعریف و مدح کند نفس خود را زیاده از این تعریف مدح خود چه باشد که عینیت او با خود بیان کرد پس هر صفتی که متصف شد محمد مصطفی موصوف است آن صفات علی مرتضی سوای نبوة که خاصه مختصه حضرت رسالت است کما قال فی حدیث آخر لا نبی بعدی واخرج الحاکم وابن مردویه عن جابر ان النبی قال لعلی یا علی الناس من شجر شتی وانا من شجرة واحدة وهو صحیح علی رای الحاکم فرمود رسول خدا علی مرتضی را ای علی آدمیان

از درختهائی مختلفه اند من وتو از یک درختیم وفی بعض الروایة خلق انت وخلقت من
طینة ابراهیم شعر بنی وحیدر از یک آب وخاکند ٭ دو روحانی تن از یک جان پاک اند ٭
واز آنجمله آنست که پیش از اوان بلوغ اسلام آورد بروایت ابن عباس وزید بن ارقم و
سلمان فارسی وبسیاری از صحابه وتابعین واول مسلمین است ابن حجر گفته که هولا رجح واز
بعضے اجماع بر همین معنی نقل کرده شد وسن شریف آنصاحب ولایت وقت بعثت حضرت
رسالت ده سال ونزد بعضے کمتر ازان گفته اند واز ابیات منسوبه بآنجناب که در شرح
وقایه در باب قسمة الغنایم ذکر کرده اولیت او باسلام واختصاص او بفضائل مختصه
واضح ولایح است **اشعار عزلی** محمد النبی اخی وصهری ٭ وحمزه سید الشهدا عمی ٭
وجعفر الذی اضحی ویمسی ٭ یطیر مع الملائکة ابن امی ٭ وبنت محمد سکنی وعرسی ٭
مشوب لحمها بدمی ولحمی ٭ وسبطا احمد ولداى منها ٭ فایکم لکم سهم کسهمی ٭ سبقتکم الی
الاسلام طرا ٭ غلاما ما بلغت اوان حلم ٭ واوجب لی ولایته علیکم ٭ رسول الله یوم غدیر خم ٭
بیت برادر ابن عم فرزند داماد ٭ کرا دست این تقرب با نبی داد ٭ فی الصواعق
قال معاویة لخالد بن معمر لم احبت علیا قال علی ثلث خصال علی حلمه اذا غضب وعلی صدقه اذا
قال وعلی عدله اذا حکم ولما وصل الیه فخر من معاویة قال لغلامه اکتب الیه بهذه الابیات
واز آنجمله آنست که او اول کسے است که عبادة کرد خدا را ونماز کرد با حضرت رسالت
پیش از همه امت اخرج احمد عن اخیه العزلی قال رایت علیا ضحک علی المنبر لم ار ضحک اکثر منه
حتی بدت نواجذه ثم قال ذکرت قول ابیطالب ظهر علینا ابوطالب ونحن مع رسول الله ونحن نصلی

ببطن نخلة فقال ماذا تصنعان یا ابن اخی فدعاه رسول الله الی الاسلام فقال ما بالذی تصنعان
باس او بالذی تقولان باس ولکن والله لا تعلو اعلی ابدا وضحک تعجبا بقول ابیه ثم قال اللهم
لا اعرف ان عبدا لک من هذه الامة عبدک قبلی غیر نبیک ثلث مرات لقد صلیت قبل
ان یصلی الناس سبعا سر جمه روایت میکند احمد از برادرش عزیزی که دیدم حضرت علی
مرتضی علیه السلام را خندیده بر منبر و ندیده بودم که گاهی خندیده باشد زیاده ازان
حتی که ظاهر شد دندانهای پیش او بعد ازان فرمود که یاد کردم اینوقت گفتار پدر
خود ابوطالب را که روزی بما رسید در حالتی که من همراه رسول خدا در بطن نخله مشغول
به نماز بودیم پس گفت ابوطالب که چه چیز میکنید شما هر دو ای برادرزاده من پس خواند رسول خدا
ابوطالب را بسوی اسلام پس گفت نیست بشما باکی بان چیز که میکنید و مشغولید بان یا
بچیزی که میگوئید از زبان قسم خدا افزونی و اظهار غلبه خود نمیکند بر ما هرگز و خندید علی مرتضی
از راه استعجاب بگفتار پدر خود بعد ازان فرمود که نمیدانم که هیچ یکی از بندگان قوای
پروردگار من درین امت پرستیده باشد ترا پیش از من بجز رسول خدا و سه بار این کلمه را
تکرار کرد علی مرتضی فرمود که نماز کردم هفت سال همراه سردار رسولان پیش از آنکه نماز
خوانند آدمیان بدانکه اتفاق برانیست که ابوطالب ممد و معاون و معین و ناصر
رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در جمیع امور بود تا او زنده بود کسی طاقت نداشت
که مکروهی بر رسول خدا رساند و همیشه حمایت و رعایت و حفاظت رسول خدا از کفار قریش
مرعی داشت و بعد از موت عبد المطلب در کنار خود پرورش نمود و رسول خدا از مردن وی

نهایت محزون و غمگین گردید و در سنه دهم از بعثت این واقعه روداد و خدیجه هم درین
سال وفات یافت لهذا این سال را عام الحزن نام کردند و اسلام و بروایت ابن عباس
ثابت است و از آنجمله آنست که بعد از رسول خدا تغییر و تبدیل در نماز که ستون دین است
راه یافت و مردمان آنرا ضائع ساختند و بشرائط و حقوق آن بجا نمی آوردند حضرت مرتضی علی
علیه السلام بمقتضای لقد کان لکم فی رسول الله اسوة حسنة بشرائط حقوق و تعدیل ارکان و
حفظ اوقات و غیر ملوازم آن چنانچه شاید و باید بجا می آورد و از نماز رسول خدا صلی الله علیه و آله
و سلم صحابه را یاد میدهانید و فی البخاری فی باب تضییع صلوة عن وقتها حدثنا موسی بن اسمعیل قال ثنا
مهدی عن غیلان عن انس قال ما عرفت شیئا مما کان علی عهد النبی صلی الله علیه و آله و سلم قیل الصلوة
قال الیس ضیعتم ما ضیعتم فیها حدثنا عمرو بن زرارة قال حدثنا عبد الوهاب بن عطاء ابو عبید الحداد عن
عثمان بن ابی داود اخی عبد العزیز قال سمعت الزهری یقول دخلت علی انس بن مالک بدمشق
وهو یبکی فقلت ما یبکیک فقال لا اعرف شیئا مما ادرکت الا هذه الصلوة قد ضیعت ترجمه
میگوید زهری که در آمدم من بر انس بن مالک بدمشق در حالیکه میگریست پس گفتم چه چیز
در گریه آورد ترا گفت انس نمیدانم چیزی را که یافتم از رسول خدا مگر همین نماز و این نماز بتحقیق
ضایع کرده شد پس گریه من برای تضییع نماز است که عماد الدین است فی البخاری در باب
اتمام التکبیر فی الرکوع حدثنا ابو اسحق الواسطی قال اخبرنا خالد عن الجریری عن ابی العلاء عن مطرف
عن عمران بن حصین قال صلی مع علی علیه السلام بالبصرة فقال ذکرنا هذا الرجل صلواة
کنا نصلیها مع رسول الله فذکر انه کان یکبر کلما رفع و کلما وضع و فی باب اتمام التکبیر

فی السجود حدثنا ابو نعمان قال ثنا حماد عن غیلان بن جریر عن مطرف بن عبد الله
قال صلیت خلف علی ابن ابی طالب صلوات الله علی نبینا وعلیه انا وعمران بن حصین فکان
اذا سجد کبر واذا رفع راسه کبر واذا نهض من الرکعتین کبر فلما قضی الصلوة اخذ بیدی
عمران بن حصین فقال قد ذکرنی هذا صلوة محمد صلی الله علیه وآله وسلم او قال لقد صلی بنا صلوة
محمد علیه الصلوة والسلام ترجمه گفت مطرف بن عبد الله که نماز خواندم من و عمران
بن حصین و پس علی بن ابیطالب صلوات الله علی نبینا وعلیه و او هرگاه سجده میکرد تکبیر
میگفت و وقتیکه بر میداشت سر خود از سجده باز تکبیر میگفت و هرگاه که بر میخواست
بعد ادای دو رکعت برای رکعت ثالث تکبیر میگفت و وقتیکه تمام شد نماز گرفت
مطرف بن عبد الله را دست عمران بن حصین و گفت بتحقیق یاد دهانید مرا علی مرتضی نماز
محمد مصطفی یا گفت که نماز خواند با ما چنانچه میگذارد رسول خدا رباعی مرحوا را تو وزیر
خود مساز ✤ تا بر آید جان پاکت در نماز ✤ گرچه نعمت دادنش بی علت است ✤
طاعت او ز کار صاحب دولت است ✤ و ز آنجمله آنست که رسول خدا حضرت علی مرتضی را
بر دوش خود سوار ساخت در آنوقت آنچه ما بین الارض والسماء بود برو منکشف شد
اخرج النسائی عن علی قال انطلقت مع رسول الله حتی اتینا الکعبة وصعد رسول الله علی منکبی فنهض
بی فلما رای ضعفی قال لی اجلس فجلست فنزل نبی الله وجلس لی قال اصعد علی منکبی فصعدت علی منکبه
فنهض بی فقال علی انه یخیل الی لو شئت لنلت افق السماء فصعدت علی الکعبة وعلیها تمثال من صفر
ونحاس فجعلت اعالجه لازیله یمینا وشمالا وقدما وما بین یدیه من خلفه حتی اذا امکنت منه قال النبی

اقذفه فقذفت به فکسرته کما یکسر القوارير ثم نزلت فانطلقت انا و رسول الله نسبق حتی
توارینا البیوت خشیة ان یلقانا احد ترجمه نسائی از حضرت علی مرتضی روایت
کرده که فرمود میرفتم من با رسولخدا تا آمدیم بخانه کعبه پس برآمد رسولخدا بر دوش من و
ایستاده شد برمن پس هرگاه دید ضعفی برمن فرمود مرا که بنشین پس نشستم و فرود آمد
رسولخدا و نشست برای من و گفت سوار شو ای علی بر دوش من پس برآمد بر دوش
رسولخدا و ایستاده شد و میفرمود علی مرتضی بر بدن من و در آنوقت میدانستم دل
اگر بخواهم هر آئینه برسم تا آسمان پس برآمدم بر خانه کعبه و بود بر کعبه صورت نبان
از روی مس که ساخته بودند آنرا کافران پس بقصد آنکه برطرفش بکنم آنرا ای جنبانیدم
بچپ و راست و پیش و پس آن تا قادر گشتم بر کندن آن و فرمود مرا رسولخدا که بیندازم
آنرا پس انداختم آنرا و شکستم چنانچه شکسته میشود شیشه یعنی ریزه ریزه کردم و بعد
از آن بزمین فرود آمدم از دوش مبارک پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم پس روان شدم
من و رسولخدا جلد و شتاب تا آنکه پنهان شویم در خانهای خود از ترس آنکه مبادا اگر ببیند
ما را یکی از کفار این حال دریافته ایذا رساند ما را و در مدارج النبوة آورده که چون علی مرتضی علیه السلام
پا بر کتف رسولخدا نهاد حالتی آنرا فرو گرفت در این حالت حضرت از وی پرسید که خود را چگونه می بینی
گفت یا رسول الله چنان می بینم که حجب مکشوف شد و گویا سر من بساق عرش رسیده است
و هر چه دست دراز میکنم بدست من می آید حضرت فرمود ای علی خوشا وقت تو که کار
حق میکنی و چند احال من که بار حق میکشم آورده اند که چون علی علیه السلام

بتان را بر زمین انداخت و قطعه قطعه ساخت خود را از دوش آنحضرت بر زمین زد و
در روایتے آمده که خود را از نزدیکی کعبه بینداخت از جهت ادب و شفقت آنحضرت
و چون بر زمین افتاد تبسمے نمود رسول خدا از وے پرسید که چه چیز ترا بخنده آورد و
گفت آنکه خود را از چنین جائی بلند انداختم و هیچ الم بمن نرسید آنحضرت فرمود چگونه الم
بتو رسد و حال آنکه بردارندهٔ تو محمد باشد و فرود آرندهٔ تو جبرئیل انتهی کلامه و از انجمله
آنست که چون کفار مجتمع شدند برائے ایذائے آنحضرت و هجرت از مکه بمدینه
تصمیم یافت رسول خدا صلی الله علیه و آله بحضرت علی مرتضی فرمود تا بر فراش سید الورائے
بخفت و ردائی مبارک آنجناب را بالائے خود بپوشید تا کفار در غلط افتادند و بر فتن
آنحضرت اطلاع نیافتند و بعد از هجرت عنقریب بحضرت رسالت ملحق گشت قال ابن
اسحق فی قصة الهجرة و مشاورة کفار قریش فی امر النبی فاتی جبرئیل الی رسول الله
فقال لا تبت هذه اللیلة علی فراشک فلما کانت العتمة من اللیل اجتمعوا یرصدونه حتی
ینام فیثبوا علیه فلما رای رسول الله ذلک قال علی نم علی فراشی و تسجی برداء الحضرمی الاخضر
فنم فیه فاسلس لهم ایک شیئا تکرهه منهم و کان رسول الله قبل ینام فی بردة ذلک
اذا نام قال و خرج علیهم رسول الله فاخذ حفنة من تراب فی یده فجعل یذر التراب علی
رؤسهم و هو یقرء سورة یس و القرآن الحکیم انک لمن المرسلین علی صراط مستقیم الی قوله
فاغشیناهم فهم لا یبصرون حتی فرغ رسول الله من هولاء الایات لم یبق منهم رجل
الا و قد وضع علی راسه ترابا ثم انصرف الی حیث اراد ان یذهب فاتاهم آت ممن لم یکن